

MEDVĚDÍ

Kajetan Kovič ŠKOLA

Ilustrovala
Lucie Dvořáková

Albatros

Medvědí škola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Kajetan Kovič
Medvědí škola – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MEDVĚDÍ Kajetan Kovič ŠKOLA

Ilustrovala
Lucie Dvořáková
Přeložila
Kateřina Literová

Albatros

KDO JE PUNTÍK

Puntík je medvěd.

Nebydlí v lese ani v zoologické zahradě, v cirkuse ani v obchodě. Puntík bydlí v paneláku, ve čtvrtém patře, na polici pro hračky.

Říkáme mu Puntík, i když není puntíkatý. Prostě se tak jmenuje. Není totiž každý bělohlávek, kdo se Bělohlávek jmenuje, a taky vodu nepije každý, kdo má jméno Pivoda. Právě tak se Puntík jmenuje Puntík.

Puntík chodí do medvědí školy a jeho učitel není medvěd, ale kluk. Já jsem učitelův otec, a tak Puntíka i učitele dobře znám. Občas spolu hrajeme člověče, nezlob se. S Puntíkem si dobře rozumíme, zato s učitelem mám někdy potíže. Puntík neustále rozumně mlčí, učitel mi ale někdy odmlouvá. Nic nepomáhá, když mu řeknu, že já jsem ředitel.

Puntík nemá nikdy dlouhou chvíli. Medvědí kočárem, ve kterém kdysi učitelova starší sestra vozila panenky, odjede každé ráno do medvědí školy. Jedou s ním i ostatní medvědi a dohromady to vydá na celý medvědí autobus.

Dva nebo tři se jmenují Marko. Jeden je Filip a malá medvědí holčička se jmenuje Tinka. Pak tu

jsou ještě Josef Jupiter, Benjamín a Brok. To sice není medvěd, nýbrž pes, ale chodí do medvědí školy, protože školu pro psy ještě nemáme. A všichni se jmenují Jakub. I Puntík se tak jmenuje. Když ho učitel ve škole vyvolá, řekne: „Puntíku Jakube, pojd' k tabuli!“

S učitelem spíme v jednom pokoji, a tak je Puntík občas i létající medvěd. Když se učitel ráno vzbudí, podívá se, jestli ještě spím, a hodí mi medvěda na hlavu. Puntík přiletí elegantně jako vrtulník, polechtá mě pod nosem a vzbudí mě. Proto mu někdy říkám medvěd-budík.

Večer chodí Puntík spát s učitelem. Vyprávějí si pohádky v medvědím jazyce, kterému já nerozumím. Někdy ke mně učitel pocítí obzvláštní lásku a to mi pak položí Puntíka na polštář, a když jdu v noci spát, Puntík mě pohladí a já zase pohladím jeho a učitele. Protože neumím medvědí jazyk, nevyprávíme si pohádky a rychle usneme.

Ale Puntík je velice vzdělaný. Ze spaní si občas povídá francouzsky. Říká, že byl jednou v Paříži a že tam medvědům říkají Žužu. Docela rád mu věřím, ale shodneme se v tom, že Puntík je hezčí jméno.

Možná že mě Puntík naučí medvědímu jazyku. Ještě jsme o tom nemluvili, protože jsme oba velmi

zanepřázdnění. Puntík se musí učit do školy, já zase musím psát knížky.

To je tedy Puntík. Co jsem o něm napsal, dám teď učiteli. Učitel text přeloží do medvědího jazyka a ukáže ho Puntíkovi. Puntík potom poví, jak je s ním spokojený. Když se mu bude líbit, napíšu o něm ještě další příběhy.

UMĚJÍ KOČKY TAKÉ HVÍZDAT?

V medvědí škole se učili o zvířatech. Hodina byla velmi zajímavá. Učitel ukazoval obrázky a napodoboval zvířecí hlasy.

Když předváděl lva, vlezla Tinka pod lavici. Potom měli opakování. Učitel ukazoval obrázky a medvědi odpovídali.

„Kdo je to?“ ptal se učitel.

„To je pes,“ odpověděl Filip.

„Jak mluví pes?“

„Pes štěká.“

„Dobře. A jak si povídají ptáčci?“

„Ptáčci švitoří, štěbetají a hvízdají,“ odpověděla Tinka.

„Výborně,“ pochválil ji učitel. „Puntíku Jakube, co víš o kočkách?“

„Kočky mňoukají a hvízdají,“ prohlásil Puntík.
„Co to povídáš?“ řekl učitel a upřel na Puntíka
přísný pohled.
„Kočky mňoukají a hvízdají,“ opakoval Puntík.

„Legrace je jedna věc a škola druhá,“ řekl přísně učitel. „Tady jsme ve škole. Kočky mňoukají a nic víc.“

„Náš kocour taky hvízdá,“ odporoval Puntík. „Slyšel jsem ho včera odpoledne na balkoně, opravdu hvízdal.“

„Nepovídej,“ řekl učitel trochu posměšným hlasem.

„Ano, právě jsem psal úkol, když jsem uslyšel hvízdání,“ rozpovídal se Puntík.

„Myslel jsem, že je to kanárek. Podíval jsem se oknem, a uviděl jsem kocoura.“

„To se ti něco zdálo,“ odbyl ho učitel. „Našeho kocoura znám. Umí všechno možné, ale určitě nehvízdá.“

Puntík pokrčil rameny: „Já za to nemůžu, že včera hvízdal.“

„Sedni si,“ řekl učitel. „A dost legrace. Když řeknu, že kočky nehvízdají, tak nehvízdají, rozumíš?“

„Rozumím, nehvízdají,“ odpověděl Puntík a sedl si.